

Suomen Niinu

R. Pönnelius

Op. 140.

Sm. Martti

Nantaaanti

Kallu
Äänne

4/4 - 5 7

ja päi-vyt sam-muva kul-las-taan jo
Mut jon-rot mus-rit se rie-muis-saan saa
Mut tor-ven merkillä juu-ki-ten jo
Miss Kausan Kes-kellä hanta-han nyt
Jäät riutain sa-na se tu-lat too kuin
Ja kaitse kielevät, patjama pää, min
Niin sa-na sii-velkäs lu-nah-tia, ylt'

vai-jun vie-noihin ve-tiin, se saa-rot pu-ke-vi
ko-rom kunnuilla, mail-la, ei tun-nu paki-koa,
tan-ko hu-mu ja hui-ke, vain tois-ke kunnu
haas-ta ja-loa kiel-tä, tuo il-mi luot-tohen
aurinko ke-vään puol-la, kuin rai-kas tunti se
hil-jaa heng-gästä mäs-tä, ja ty-dä rin-nan
ym-päri til-loin rai-kun-ko ja rie-mu mee-rätön

purys-pu-raan, ja il-lan sin-naus doi yli maan
mur-het-tä, he kor-tan ke-vähän hel-mas-sa
lac-ner-den ja met-tän luo-kaus hil-jär-nen
ten-hoi-sam ja syn-ty-sa-nan niin mah-ta-van,
hu-ma-jaa; on on-ni, kun sille e-lää saa
syl-käh-tää, ja kyy-nel pos-kelle väl-käh-tää,
myrs-ky-ää, ja tor-vet yl-vähät sä-es-tää.

x

gön kuu käy yl - hä jö e - ziiin.
 vain tie - huu tin - tu - jin lail - la.
 ja vie - ro kute - ti - en kuis - ke.
 mi us - vat väis - tä - vi Tiel - tä.
 sen muk - si tais - tel - la, kuol - la.
 pois vie - ri nä - ki jät - tä.
 ja "Maam - me" "Maam - me" se Kai - kuu.

x) Kauriinsesti laulaa en loppu näin: (tai ainoastaan ylitään unisoma)

8. Ja tietää talvotko nimen sen
 mi Raikun kauas kauriin
 Raatti' ilugien, yli aaltojen
 ja vuorten, maiten ja metsien
 ja selkään, saaren ja rantain?
9. Sii' sielus poljahan piirä se
 ja viime hetkies kanna,
 sil' uskollisesti joatete,
 kaillet' ytkoin Suomelle, Suomelle
 työs, leupesi heukesi aina!
10. Se kalleimmista on kalliin,
 on aitiä armahainen;
 se elon toi, se sen vaatiikin,
 sen kunniallo elää ja kuollakin
 nyt vaimon nautukainen!
11. Ja päivyt kullassa sammupi
 ja vesiin viivoihin vaipuu,
 se valas kalliin kuulessi;
 oi, näitköön heitunä se leupesi,
 gön vajat kerran kun haipuu!

